

LBRIS

We know
books

Colecția Proză scurtă

Lector: Nicoleta Arsenie

Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu

Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ

O.P. 22, C.P. 113, București, 014780

Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618

Comenzi carte prin poștă:

Tel.: 021-2125692

E-mail: office@ideeaeuropeana.ro

www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALCAZ

Iubiri? / Alcaz. - București : Ideea Europeană, 2022

ISBN 978-606-594-917-1

821.135.1

ALCAZ

Iubiri?

București, 2022

Cuprins

FRĂȚII SIAMEZI.....	9
ȘEFA.....	81
CONTESA	137

PROLOG

– Draga mea, abia aștept să-l văd pe băiat.

– Și eu. Tu i-ai găsit un nume?

– De comun acord cu tata: Jean-Jacques. Și tu?

– Încă nu. Această ultimă lună parcă este cea mai lungă decât toate cele dinainte.

– Așa gândesc și eu, răspunse Simone, râzând. Și eu tot o lună mai am.

– Băiatul meu, căruia nu i-am pus încă numele, e din ce în ce mai gurmand. Din cauza asta arăt ca un butoi.

– Al meu mă lovește cu pumnii, ca să-i dau de mâncare.

– O să ajungă boxer.

– Și al tău?

– Probabil că vrea să fie bancher, ca taică-su.

– Ce te face să crezi?

– Se ocupă numai de el, fără să se gândească la mine.

– Eu cred că nu gândește. Lupta lui este cea a existenței.

– Care se preocupă de așa ceva numai din momentul nașterii.

– El nu ține seama de asta.

Cele două femei au început să râdă.

Erau la o cafenea de pe Champs-Élysées, cu câte o prăjitură în față... de fapt, a treia. Primăvara scosese din case ocupanții lor, oferindu-le soarele care revenise la Paris, după lungi călătorii prin cine știe ce planete.

Prietene din copilărie, fuseseră apropiate încă din perioada în care schimbau impresiile din cărucioare. Apoi, au părăsit cărucioarele, ca să-și arate păpușile și rochițele, ca să meargă împreună, mai târziu, la grădiniță, urmată de școala primară și de cea secundară.

Universitatea le-a separat, pentru prima oară, fiecare urmând drumul care o atrăgea. Simone, medicina, ca tatăl ei, iar Yvonne, literatura, ca nimeni în familie, tatăl fiind patronul unei fabrici de biciclete. Amândouă erau primele posesoare ale noilor modele create de tatăl lui Yvonne, admirând sau criticând, după caz.

Dar drumurile pe care le-au ales nu le-a depărtat una de cealaltă. Nici apariția în viața lor a tinerilor care au devenit, după scurtă vreme, soții lor. Cum era de așteptat, Clement, soțul lui Simone, era medic, iar cel al lui Yvonne, Pierre, profesor universitar.

După trei ani, aproape în același timp, cele două prietene au decis că venise momentul să asigure continuitatea familiilor. Și, în ultima lună înainte de venirea pe lume a urmașilor lor, și-au luat vacanțe de la activitățile lor profesionale și petreceau împreună diminețile, în chioșcul din curtea casei lui Simone, la o cafea, dar mai ales la un cozonac, pe care-l terminau în trei zile.

– Arătăm îngrozitor, ofta Yvonne. Nu mai încăpem în nici o rochie... iar croitoreasa noastră nu mai știe cum să ne îmbrace.

– Copiiiăștia își bat joc de noi.

– Noroc că nu ne văd.

– Dar se fac prezenți din ce în ce mai grașuși.

– Câte kilograme or fi având acum?

– O să aflăm săptămâna următoare.

– Eu cred că au vreo patru kilograme.

– Dacă nu mai mult, privind burțile noastre.

Oftând, Yvonne a continuat:

– Tu te-ai gândit ce o să facem dacă se nasc în aceeași zi?

– Vom organiza o dublă sărbătoare.

– Pentru apariția pe lumea noastră a unor frați siamezi.

– Eroare, draga mea. Frații siamezi se nasc, cu corpurile lipite, având o singură mămică.

– Eroare și la tine. Sunt numiți frați siamezi și prietenii nedespărțiți, cum sperăm că vor fi ei... ca și noi.

– Adică și noi suntem siameze?

– Exact.

– Sperăm că vor fi fericiți, ca și noi două.

– Depinde și de noi, părinții.

Simone oftă, îngrijorată:

– Crezi că o să mai revenim la forma pe care o aveam înainte?

– Sper. Așa cum arătăm, nici nu ne mai putem prezenta în fața clientelor noastre.

– Dar bărbații noștri ne găsesc adorabile.

– Ei nu ne văd pe noi, ci pe pruncii pe care-i adoră.

Amândouă au început să râdă, servindu-și o nouă felie din cozonacul preparat de Sophie. Cu gura plină, Yvonne exclamă:

– Să nu mai văd cozonac în fața mea!

– De acord cu tine.

Odată felia de cozonac înghițită, Simone schimbă subiectul:

– Am o problemă. Din ce în ce mai neplăcută, pe măsură ce se apropie venirea pe lume a lui Jean-Jacques.

– Cu Clement?

– Exact.

– Ce mai vrea?

– Asta-i problema! Nu vrea Botezul.

– Nu!, a strigat Yvonne. Ce i-a apucat pe bărbații ăștia?

– De ce? Și al tău gândește la fel?

– Cred că au discutat între ei și au decis să elimine botezul.

– Al meu vrea acum să schimbăm numele copilului din Jean-Jacques în Cezar.

– Iar al meu vrea Oscar.

– De unde au mai scos și numele astea?

– De la decizia de a evita botezul.

– Nu se poate! a strigat Simone. Ai încercat să vorbești cu el?

– Bineînțeles. Dar o ține pe a lui.

– Va trebui să avem o întâlnire, la care să participe și nașii așteși.

– Dar, înainte, cred că ar fi utilă o discuție cu femeile, ca să ne punem de acord împreună.

După două zile, cele patru femei erau adunate în chioșc, la o cafea... și la un cozonac. Când Yvonne le-a informat care era motivul întâlnirii neprevăzute, atât Catherine, cât și Lucie au exclamat:

– Ce i-a apucat?

Iar Catherine a adăugat:

– Parcă stabiliserăm numele copiilor!

– Așa este, a confirmat Yvonne, dar acum au decis că botezul este un obicei anarhic, că

bisericile și preoții țin de Evul Mediu și că viitorul copiilor este determinat de niște prenume istorice.

– Adică?

– Cezar și Oscar.

Cele două prietene au rămas cu gura căscată. Pentru un răs sau un plâns.

– Au devenit necredincioși?

– Prostii de la cafenele.

Catherine a adăugat:

– Dar ei au venit la biserică, atunci când ne-am căsătorit!

Simone a oftat:

– Erau copii, pe atunci. Acum sunt maturi și înțelepți.

– Spune, Catherine, a intervenit Lucie, nu crezi că o întâlnire cu bărbatul ar fi utilă?

– Așa mă gândeam și eu. Dar, înainte, trebuie să discutăm cu ai noștri. Pentru că, a adăugat cu un zâmbet, ei nu prea pierd timpul pe la cafenele.

– Mai înainte, a adăugat Catherine, trebuie să-i convingem că alianța masculină nu-și are rostul atunci când este în joc viitorul copiilor noștri.

Simone a adăugat:

– Așa este. Cât timp vă trebuie să vă atrageți soții de partea noastră?

Catherine a precizat, râzând:

– Cred că duminica viitoare unitatea familiilor noastre va fi câștigată.

– În cazul acesta, a intervenit Yvonne, sunteți cu toți invitați la noi la prânz.

– Mai bine la noi, a corijat Simone, în chioșc.

– De acord, au acceptat celelalte femei.

2

Discuțiile celor patru familii, în legătură cu viitorul copiilor așteptați, a început odată cu tăierea feliilor de cozonac, specialitatea casei.

Alain a fost cel care a deschis problema zilei:

– Deci, dragi prieteni, se pare că în curând veți deveni și voi tați.

Pierre a surâs:

– În sfârșit! Așteptam evenimentul acesta de cinci ani.

– Să nu exagerăm, i-a răspuns Yvonne. Numai de trei ani. Și dacă nu insistați voi atât, puteam ajunge la zece ani.

Alain a continuat:

– Și v-ați gândit la niște nume care să vă încânte?

De data asta, Clement a fost cel care a răspuns:

– Bineînțeles. Nume care să iasă din banalitatea obișnuită.

– De pildă?

– Cezar și Oscar.

Pierre a fluierat admirativ:

– Unul mai mareț decât celălalt.

– Asta am și vrut, a precizat Olivier.

– Așa se pare. Primul este cel care a dat numele împăraților romani, dar pe care nu a apucat să-l poarte, din motive de deces prematur numit asasinat. În schimb, cel de-al doilea este și el internațional, cu premiile acordate de americani celor mai bune filme ale anului.

Clement a adăugat:

– Nume care le vor oferi succesul în activitățile lor profesionale.

– Asta și dorim, a confirmat Pierre.

Femeile au început să râdă, dar Alain le-a oprit:

– Nu vă bucurați, dragile noastre, pentru că succesele internaționale nu vin de la numele, ci de la realizările autorilor. Noi suntem respectați nu pentru numele noastre banale, ci pentru realizările noastre profesionale.

Iritat, Pierre a atacat:

– De fapt, ce vreți voi să spuneți?

Olivier a răspuns primul:

– Renumerele se obține, nu se impune. Câți Cezar sau Oscar cu renume mondial cunoști? Lumea din jur așteaptă rezultate nu de la numele de naștere, ci de la realizările profesionale.

Clement și Pierre s-au privit, și primul s-a adresat celuilalt:

– Trebuie să recunoaștem că are dreptate. Nu numele aduce succesul, ci invers.

– Și ce propuneți, a întreat Alain.

– Să rămânem la primele alese... care nu sunt de alungat. Nici părinții voștri nu au fost întrebați ce nume renumite să vă dea, iar cele pe care le purtați de o viață v-au adus numai aprecieri.

Clement a încercat alt atac:

– Noi suntem împotriva botezului. Un circ inutil, cu o biserică goală, în afară de un popă avid de bani și niște nași de ocazie.

– Dar și cu intrarea în viața creștină, adică într-o lume care împiedică solitudinea, care adună familia – părinții, soția și copiii – și prietenii dragi la sărbătorile pe care le iubim: zilele de naștere ale noastre și cele ale celor dragi, Crăciunul, Paștele și atâtea altele.

– Depășite!

– Fără ele, trăim o viață singuratică, izolați în noi înșine.

– Fleacuri!

EBRIS | We know books

– Și mai este ceva deosebit de important. Dacă voi nu aveți nevoie de religie, egoismul fiind suficient, nu impuneți această atitudine și celor din jur... și, mai ales, copiilor voștri. Lipsa actului de botez împiedică ceremonia căsătoriei religioase, preotul refuzând-o. Lipsa acestor acte religioase interzice înmormântarea ta cu preot, aruncându-te într-o groapă de cimitir... Vreți să mai continuați?

– Ajunge!

– Și?

– Ne-ați convins. Trebuie doar să alegem biserica și preoții, prietenii interesați fiind bineveniți. Sunteți mulțumiți?

– Este ceea ce speram să aud. Și ați ales numele lor de botez? Le păstrăm pe cele pe care le-ați ales?

– Le-am dorit și le-am ales. Deci, să rămână. Dacă nu le place, le pot schimba la maturitate.

– Dar, spune-mi, de ce nu le-ați schimbat și pe ale voastre?

– Era prea târziu. Ne obișnuisem cu ele... ca și cei din jur. De altfel, nici nu sună prea rău.

– Iar la copiii tăi prenumele astea sună prost?

– Nu asta vreau să spun. Prenumele propuse de noi le dau, de la început, un renume internațional.

– Asta e ideea voastră? Să devină internaționali cu numele? Nu și cu calitățile lor?

Cei doi viitori tați s-au privit unul pe celălalt și, după un timp, Pierre a oftat:

– Trebuie să recunoaștem că aveți dreptate. Un nume banal ca al meu nu m-a împiedicat să fiu recunoscut ca un bun profesor, solicitat atât aici, cât și în străinătate. Și Clement la fel.

Clement zâmbi și adăugă:

– Și când va avea loc botezul?

Simone îi dădu răspunsul, cu un zâmbet:

– De regulă, după naștere.

3

Botezul a avut loc după trei săptămâni, la biserica din cartier.

Copiii se uitau nedumeriți unul la celălalt și apoi la cei din jur, întrebându-se pentru ce bătrânul îmbrăcat cu o rochie, ca femeile, le-a turnat pe cap o cană cu apă.

Apoi, părinții și nașii s-au dus la un restaurant elegant, unde – după ce i-au hrănit pe cei doi nou botezați și i-au pus în cărucioarele lor pentru un somn binemeritat – au sărbătorit evenimentul.